

Andrzej Bąkowski

Adwokat Stanisław Parys (1917-2002)

Palestra 46/11-12(539-540), 294-295

2002

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W 1975 r. powołana została Okręgowa Rada Adwokacka w Płocku jako struktura samorządu adwokackiego, obejmującego ówczesne województwa płockie i ciechanowskie. Pierwszym dziekanem tej Rady wybrano Tadeusza Kowalewskiego, dając w ten sposób dowód wielkiego do Niego zaufania. Funkcję tę sprawował przez kolejne kadencje aż do roku 1989. Okres ten dla adwokatury płockiej oznaczał umocnienie i rozwój. Pod Jego kierownictwem założony został solidny fundament dla budowania przyszłości korporacji adwokackiej. Zawód adwokata wykonywał do końca 1992 r. w sposób niezwykle godny i rzetelny.

Trud i wysiłek Tadeusza Kowalewskiego dostrzeżony został przez współczesnych, co wyraziło się przyznaniem licznych orderów, odznaczeń, medali i dyplomów oraz wpisem do Złotej Księgi Zasłużonych dla Miasta Płocka. Przyjmował te wyrazy uznania z szacunkiem, ale widać było, że nie szuka popularności. I tak ona była, ale dlatego, iż dostrzegano cel Jego działania – dobro innych.

Wierzmy, że współcześni będą o tym pamiętać i że wśród potomnych znajdą się następcy Ś.P. Dziekana Tadeusza Kowalewskiego.

Jerzy Kejna

Adwokat Stanisław Parys (1917–2002)

Stanisław Parys urodził się w Dąbrowie Górniczej w dniu 3 kwietnia 1917 r. Studia prawnicze skończył na Uniwersytecie Warszawskim w 1939 r. Aplikację sądową odbył podczas okupacji niemieckiej w Warszawie w latach 1940–1944. W latach 1945–1947 ukończył aplikację adwokacką w Izbie Warszawskiej i od tego czasu był adwokatem w tej Izbie do chwili śmierci. Tyle suchej biografii.

Chciałbym rzucić trochę światła i ciepła na tę nieprzeciętną sylwetkę obywatela, człowieka i adwokata. Znałem Go niejako od początku swojej pracy w adwokaturze, tj. od 1953 r. Całe Jego życie zawodowe sięgające dziesiątków lat poświęcone było idei niesienia rzetelnej pomocy prawnej ludziom jej potrzebującym. Pomagał z mistrzowskim opanowaniem reguł prawa. Był znakomitym cywilistą. Na rozprawach sądowych niezmiennie rycerski i uprzejmy. Znakomity przeciwnik procesowy, który budził szacunek i uczucie satysfakcji, że z takim adwokatem w procesie wypadło się spotkać. Jego takt, uprzejmość, delikatność, otwartość na rozwiązywanie problemów w duchu kompromisu robiły ogromne wrażenie.

nie na uczestnikach procesu. Cenił koleżeństwo, niezmiernie szanował swoje środowisko i klientów. Bez przesady można powiedzieć, że był adwokatem wzorcowym.

Te przymioty charakteru, intelektu i głębokich zasad etycznych nie mogły pozostać niezauważone w środowisku warszawskiej adwokatury. I tu dochodzimy do innej, niemniej ważnej, płaszczyzny działalności adwokata Stanisława Parysa, działalności w samorządzie adwokackim wszystkich szczebli i na różnych polach. W latach 1964–1970 został wybrany do Okręgowej Rady Adwokackiej w Warszawie. Powierzono Mu funkcję, jakże wówczas drażliwą i delikatną – Rzecznika Dyscyplinarnego. To wówczas miałem zaszczyt się z Nim zetknąć w pracy samorządowej jako jeden z Jego zastępców. Przypomnijmy jakie to były czasy, czasy swoistego tańca na linie. Otaczała nas otwarta wrogość resortowo odpowiedzialnego za adwokaturę jednego z Wiceministrów Sprawiedliwości, którego nazwiska tu nie wspomnę. Człowiek ten po prostu czyhał na każde rzekome potknięcie dyscyplinarne adwokata na terenie całej Polski. Być Rzecznikiem Dyscyplinarnym w owych czasach, największej Izby Adwokackiej, i wywiązać się z tej funkcji z honorem i godnością, to był nie lada wyczyn. Adwokat Parys to potrafił. Zarówno On jak i Jego najbliżsi współpracownicy wykształceni w Jego szkole myślenia i postępowania, przeszli godnie przez to swoiste Morze Sargassowe. To była trudna misja na miarę odważnych i przywoitych ludzi. Adwokat Parys sprostął temu zadaniu. Rzecz warta jest omówienia w szerokim kontekście w innych okolicznościach. Pamiętam te czasy i później wielokrotnie z Kolegą Stanisławem do nich wracaliśmy.

Potem ciągle sypały się na mojego korporacyjnego Przyjaciela nowe obowiązki samorządowe. Że tylko wspomnę Jego prace jako Przewodniczącego Komisji Rewizyjnej, Członka Komisji ds. Etyki przy ORA w Warszawie.

A jeszcze potem wieloletnia współpraca na najwyższym szczeblu samorządu, zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy NRA, sędziego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, ostatnio Zastępcy Przewodniczącego Centralnego Zespołu Wizytatorów przy NRA.

Adwokatura potrafiła docenić ogrom pracy dla niej, honorując adwokata Stanisława Parysa odznaką „Adwokatura Zasłużonym” w roku 1993.

Adwokat Stanisław Parys zmarł w Warszawie w 85 roku życia w dniu 20 maja 2002 r.

W dniu 24 maja 2002 roku na Cmentarzu Powązkowskim żegnało Go bardzo wielu adwokatów z Dziekanem Okręgowej Rady Adwokackiej w Warszawie adw. Jackiem Trelą.

Przemówienia w imieniu adwokatury wygłosili: Rzecznik Dyscyplinarny ORA w Warszawie adw. Andrzej Kasprzycki i Wiceprezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego adw. Andrzej Bąkowski. Pochylił się Sztandar Adwokatury Polskiej.

Andrzej Bąkowski